

կուհիին զայն ներկայացնելու բարձր կարողութեան, ինչպէս նաեւ անոր ոճին, կուտ անսովթեանք ու խորամուտ:

Այս աշխատութիւններէն զատ օրիորդ Տէր-Լեւոնտեան գրած է շարք մը յօդուածներ, հայերէն, «Հայաստանեայց Եկեղեցի» Նիւ Եորք հրատարակուող ամսօրեայ Հանդէսին մէջ, ինչպէս նաեւ Փրանսերէն եւ անգլիերէն, Փրանսական եւ ամերիկեան զանազան Հանդէսներու մէջ, բիւզանդական եւ հայկական արուեստներու մասին:

Իր Փարիզ վերջին այցելութեան պահուն, ան ըրաւ ուշագրաւ բանաստեղծութիւններ, առաջինը՝ Հ. Բ. Ը. Միութեան մատենադարանին մէջ, միւսները՝ Սորպոնը:

Միտարփի Տէր-Ներսէսեան, էթէ չեմ սխալիր

առաջին հայ կինն է որ պատմական ուսումնասիրութիւններու մասին հատորներ գրած է եւ դնահատուած անգլիացի, Փրանսացի եւ հայ պատմաբաններէ:

Հարազատ զաւակը Մայր Հայրենիքին, հոգին զեղուն պաշտումով, շանացած է ընկերկը դարերը եւ շողշողացնել անոր հնամենի փառքը, ինչպէս նաեւ երկիրներ լուսաւորող անոր քաղաքակրթութիւնն ու արուեստները, ճիշդ անոր հրաշալի վեճանունդին պահուն:

Հայ կնոջ փառապսակին ամենէն թանկարժէք գոհարն է Օր. Տէր-Ներսէսեան, եւ ինչ որ անհունօրէն հրապուրիչ է իր մօտ, իր բարձր արժանիքներուն հետ, իր շնորհազեղ պարզութիւնն է:

ԱՆԱՅԻՍ

Ս Ի Ր Ե Ր Գ

Ի՞նչպէս երգեմ, ի՞նչպէս գովեմ, սէ՛ր իմ, քեզ.
Նրմանցընեմ զարուններուն քեզ ալւան,
Թէ՛ մրգաւետ ամրան շունչին տօթակէց,
Դուն թէ՛ երգ ես, թէ՛ վէճք անրոյժ յաւիտեան:

Ա՛հ, իմ քաղցրի՛կ, իմ անըման, իմ անգին,
Ի՞նչ բառերով քեզ բացատրեմ զունագեղ,
Հոգւոյս պա՛րն ես, սրտիս երա՛զ թրթռաղին,
Լոկ դուն հս որ կեանքին կուտաս թեւ շքեղ:

Հըլու. ծառան դարձեր եմ, տե՛ս, զըմայքիդ,
Եւ ամէն օր ըզքե՛զ կ'երգեմ միայաբ,
Ձերմ երգերով, որպէս մանուկ միամիտ,
Որպէս բոցեղ յուզումներով խելադար:

Կը կարծէի թ'անցեր էի այս ճամբէն
Ու ճաշակեր անոր ծաղիկը եւ փուշ,
Եւ թէ փորձեալս սիրտըս ծանօթ էր արդէն
Միտոյ ամէն մէկ խաղին շար ու քնքուշ:

Ահա կրկին ան կը խըլէ ամէն ինչ,
Իմաստութիւնն ինչ որ կըտակ ըրաւ ինձ,
Ու փոխարէն կուտայ երկինք մ'աղուալինջ,
Եւ անըսպառ ոսկեղէն յոյս ու թախիծ:

Ֆիլատէլփիա

ՅԱԿՈԲ ԳՈՒՅՈՒՄՃԱՆ